

Թէ ՄՈՌԱՅԱՅՑ ԶՔԵԶ ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ
(Կարօին՝ իր Գրական ասպարէզին 40 ամեակին առիթով)

Խոտը այնտեղ չէ՝ երբեք այսպէս կանաչ.
Թռչուններն չեն երգեր հոն:
Միայն նիհար ճննողական կան անդադար
ձըվնըվացող շուրջն հնամենի փւերուն:
Տանիքներու ալ գագաթին դարանակալ՝
Նրբանցքներու կատուններն նենգ կ'երագեն
Իրենց կիրքին ցանկութեամբ լի, կատաղի:
Շուններն այնտեղ չեն հաչեր, որովհետեւ
Շուներ չի կան որ հաչեն. իրենց տէրերն
Իսկ բաւարար կերակուր հագիւ գտնել
Կը կարենան ուտելու:

Բայց մեծափոր զանգակներու դողանջներն
Ծանրահնչիւն բարձրադադակ կը հնչեն
Զանգակատանց, Աշտարակի կատարէն,
Տօն օրերուն, Կիրակիին, Սրբոց տօնին,
Մեղաւորաց եւ շաքաթուան "լուր օրերուն":
Անոնց հնչեղ ձայնը բամբ կը խառնուի
Զանգիւններուն հետ մանրիկ զանգակներուն,
Բազմաձայնեան մերթ հանելի ելեւէջով,
Երբեմն նաեւ անբարեհունչ ցնծերգութեամբ:

Մայր Տաճարին մէջ կը հանգչի Գրլուխը Սուրբ
Յակոբոսին՝ այն սիրելի աշակերտին Տէր Յիսուսի.
Այնտեղ երբեք ո'չ առաւօտ, ո'չ իսկ գիշեր կը տեսնես.
Զէթով վառուող կանթեղներն երանգներով ծիածանի
Լուսապսակ Մութնուլուսուն կը գծագրեն
(Առաքեալի շուրջառին հետ նուրբ գոյներու մրցումի
Ելեր կարծես): Բիւրեղ, ճերմակ մոմերու շարքն՝ իրենց ոսկի
Լեզուներով, կը լափլիզեն փանդակ շուքերն,
Մինչ սուրբերուն խստասեւեռ նայուածքին հետ
Դաժանաբիր մարգարէներ կը սեւեռեն
Իրենց նայուածքն պատերէն վար,

Պատեր՝ ներկուած արուեստի կոշտ ձեռքերով
Եւ անորակ իւղաներկով:

Ահա այստեղ Հայր Աբրահամն է վշտալի,
Զեռքը դանակ, կրքած, պատրաստ մատուցելու
Իր նախանձոտ, խստապահանջ այդ Աստուծոյն
Մշտական գոհն իր խոստացած. մինչ հրեշտակն ալ
Կը տնտընայ ձեռքին բռնած խոյն գոհական:

Ահա Յիսուսն անդին կանգնած բարձրահասակ,
Կիսարդուր երկնքին դէմ բազկատարած
Իր թեւերովն եւ աչքերովն իր վերամբարձ,
Հաղորդուելով Սուրբ Հոգւոյն հետ՝ իբր աղանի
Կերպարանեալ: Նաեւ Սիւներն վերասըլաց
Որ կիսովին կ'ալեծփին մըթընշաղին
Մէջ խունկերու բարկ բոյրերուն, եւ ամպերուն
Մէջէն անոնց կիսով հալած:

Քահանայից ձայներն ալ կ'ելեւէջեն
Ալիքածուփ, անօսրացած օդին մէջէն.
Եւ ծնկաչոք մի քանի դէմք՝ սեւ շղարշի
Մէջ փաթաթուած ծանրա-ականջ ալեւորներ,
Աստուծոյ խօսքն իսկ հագիւ թէ կրնան լսել:
"Օթեւաններն Անոր քաղում են արդարեւ."
Բայց հեռակայ է այդ Աստուածն՝ կարծես անցած
Դէպի ուրիշ եւ երջանիկ երկիրներ.
Ու պարպւելք է մարդոց սիրտն գերթ փողոցներն
Այս ամայի որ տարօրէն կ'արձագանգեն
Ոտքերուն ձայնը պարտասած հոգիներուն:

Մարդիկ նստած լոկ ծուլօրէն կը սպասեն,
Թղթախաղով ալ տարուած, ակընկալու
Որ յաղթական փրկիչ մը մուտք գործէ հրաշքով
Ու կերակրէ հինգ հազարներ - կտոր մը հաց
Ու մի քանի ձուկ օրհնելով:
Բայց անոնք չեն անդրադառնար որ այլեւս

Անցած է Օրն հըրաշքներուն: Ու մարմինով աղփատներն
Երկար պիտի ըսպասեն օրհնաբեր այդ փըրկիչին,
Անդամալոյծն ալ՝ հըպումին անոր բուժիչ ձեռքներուն:

Գանակոծուած խեղճուկ սէրեր, խեղճ աղփատներ!
Ու կործանուած շէն փաղափներ!
Ու թռչուններն այնտեղ այնքան բարձրադադակ
Չեն նիչ հաներ, չեն նըռուողեր:

ԹՐԳՄՆ. ՇԷՆ-ՄԱՀ

ՀԱՅԿ ԽԱՉԱՏՈՒՐԵԱՆ

ԱՄԲՈՂՋԸ ԲԵՉ

Ինչ դառն ամօք եւ ցաւագիմ՝
Մտածել թէ՛ կար ժամանակ
Երբ թոյլ տըւի որ Փըրկչին գութմ
Ջուր պաղատի, դէմն իմ գոռոզ
Պատասխանիմ՝ Իր երեսին.
«Ամբողջմ՝ անձիս, ոչի՛նչ՝ Բեզի:»

Ա՛ն զիս գըտաւ. ես զԱյն տեսայ
Անէծք ծառիմ վրայ՝ արիւնով.
Աղօթք շուրթիմ. «Հայ՛ր, թող դոցա:»
Ու կամակոր սիրտըս՝ զիջաւ
Նուաղում ձայնով ըսել Ամոր.
«Մա՛ս մը անձիս, մա՛ս մը Բեզի:»

Բայց օրէ օր գութմ Իր քննուշ
Բուժիչ, օգնող, լի եւ ազատ,
Քաղցր եւ ուժեղ, եւ համբերող,
Խոնարհեցուց զիս դէպ՝ Իրեմ,
Ու մըմումջով փսփըսացի.
«Բի՛չը՝ անձիս, շա՛տը՝ Բեզի:»

Քամ բարձրագոյն երկինքէն բարձր,
Խորագոյն քամ ծովը խորունկ,
Սէրըդ, ո՛վ Տէր, զիս մերգրաւեց.
Շնորհէ ինձ արդ՝ իմ հոգիիս
Պաղատագիմ խնդրամքն սրտփրաց.
«Ոչի՛նչ՝ անձիս, ամբողջը՝ Բե՛զ:»

Թրգմ. ՇԷՆ-Մահ ԱՆԱՆՈՒՆ